◆ b l o c ◆ n o t e s ◆

Mai există C. C. N.?...

Campionatul naţional de football a fost întrerupt. Chiar când nu fusese întrerupt, nu prea exista. Exista însă o comisiune a campionatului naţional. Există un fel de for federal cu titlu, cu drepturi, cu membri şi cu o conducere care i-a furnizat d-lui Stelea un impozant titlu de preşedinte.

Nu ştim să se fi desfiinţat comisiunea campionatului naţional. Dimpotrivă. Spre ea se îndreaptă apelurile disperate ale grupărilor, gâtuite de nevoi. Spre ea se îndreaptă.. elogiile sportivilor entusiasmaţi de frumuseţea matchurilor la cari au fost condamnaţi să asiste în ultimul timp. Comisiunea campionatului naţional este chemată să rezolve anumite litigii, să limpezească anumite conflicte, să rezolve anumite despăgubiri...

Comisiunea campionatului naţional — deci — există. Dar, (deşi există) nu se mai întruneşte.

De săptămâni întregi, odaia care i-a fost destinată în localul Federaţiei române de football n'a mai adăpostit talentul oratoric al d-lui Stelea, sau al altui Demostene din alcătuirea acestei comisiuni.

Nu are comisiunea campionatului naţional de lucru?...

Haida de...

In cartoanele acestei comisiuni stau vrafuri de hârtii nerezolvate. Dosarele comisiunii campionatului naţional sunt pline de cereri, de reclamaţii şi de adrese fără rezoluţii. In tot cuprinsul ţării se aşteaptă — de multă vreme — rezolvarea unor litigii rămase fără hotărâri oficiale.

Totuşi, comisiunea campionatului naţional nu se întruneşte. D. Stelea nu mai izbuteşte să-şi adune colaboratorii, să le explice (dumnealui) nevoile footballului românesc şi să-i pună să leşine în faţa celei mai strălucite înţelegeri din existenţa footballului românesc.

Are d. Stelea vreo vină?... In ceiace ne priveşte, am aplaudat întotdeauna eforturile d-lui Stelea de a-şi întruni comisiunea pe care o prezidează. D. Stelea a făcut toate giumbuşlucurile posibile. A combinat toate acrobaţiile. A lansat toate apelurile...

In ultimul timp a utilizat un sistem foarte ingenios. A publicat un comunicat prin care a dat de ştire, că, în nu ştiu ce seară, comisunea campionatului naţional ţine o şedinţă importantă.

Totuşi, nici trucul acesta n'a prins. Membrii comisiunii campionatului naţional n'au răspuns nici la acest apel ingenios. D. Stelea va recurrge, probabil, la trucuri noui.

Va promite în pauza şedinţelor, gustări calde. Va promite muzică uşoară, la gramofon, sau lecturi vesele din... proectele sale de reforme pentru footballul românesc.

Avem impresia însă că membrii «Comisiunii campionatului naţional» nu vor putea fi convinşi. Avem impresia că vor rezsita, şi că multă vreme comisiunea campionatului naţional nu va mai reuşi să se întrunească.

Dar, în definitiv, — dacă nu se întruneşte, mai există comisiunea campionatului naţional?...

Instituim două premii de valoare: unul pentru descoperirea comisiunii campionatului naţional, şi altul pentru cea mai eficace soluţie pentru întrunirea membrilor C. C. N.-eului.

Contribue şi d. Stelea...

VIRGIL PLAEŞU

Reportajul zilei

Charles Moulin, „Tarzanul Franţei" eroul unui interesant film

Ce povesteşte Manika despre „Aloha" cântecul insulelor

In câteva zile „ALOHA" — *cântecul insulelor* — un film de Leon Mathot, îşi va începe cariera pariziană pe marile bulevarde.

La Montelimar, unde va rula deasemeni, prezentarea acestui film, va lua importanţa unui eveniment naţional.

Intreaga ţară freamătă. Braţele se agită. Numai de aceasta se vorbeşte, şi nu se discută alt subiect decât de „premiera filmului".

Să nu se creadă că este vorba de perspectiva de a aplauda pe Jean Murat, Daniela Parola sau Arletty, cari înflăcărează populaţia din Montelimar. Nu. Pentru ea, singura preocupare este vedeta din „Aloha", e fiul ei Charles Moulin care deţine în acest film rolul unui şef al Canacilor: Manika!!

Ferventii piscinelor şi admiratorii jocului în „13" cunosc foarte bine pe Charles Moulin, pe care l-au văzut luând parte la toate competiţiile nautice sau prezentându-şi fermecătoarea sa echipă „Piticii din S.C.U.F." când câştigând Cupa de Crăciun, sau ascultându-l în pauza unui match, povestind anecdote cari ar fi întunecat pe Raimu.

Fizicul său? Dintr'o simplă aruncătură de ochi îţi poţi da seama de formidabilul atlet care este. Sub raport moral, apare ca un vorbăreţ, plin de viaţă şi scandalagiu în orice moment.

Pe scurt un tip meridional sută la sută. Totuşi, puţin superficial, sub această înfăţişare se ascunde un suflet extrem de sensibil şi cu profunde calităţi de provencial.

Leon Mathot care a descoperit pe Moulin într'o zi la Hosegor a rămas impresionat de fizicul acestuia.

El căuta un atlet. Şi a descoperit în acesta şi un mare artist. Aceste două calităţi au fost decisive pentru Moulin în frumoasa sa creaţie.

Charles Moulin, atlet complect, mi-a povestit impresiile lui Charles Moulin-vedeta de ecran:

„E formidabil! N'am crezut acest lucru. M'am lăsat transportat astfel de rolul meu încât timp de 26 de zile pe cari le-am petrecut la Diroles pentru a turna exterioarele, am trăit de dimineaţa până seara într'un veşnic miraj. Am resimţit intens veselia, supărările şi furiile lui Manika, păgânul.

Am suferit într'adevăr, am vibrat şi am dat tot ceeace putea să dea acesta".

Această magnifică sinceritate, acest temperament manifestat fără reticenţe merită să fie ascultat de Moulin care povesteşte cu savurosul său accent provincial, faimoasa luptă dintre Canacii săi şi gangsteri.

„Nebun de mânie, eram capabil să strangulez pe şeful piraţilor. M'atacase pe la spate; fără să mă întorc l-am răsturnat peste cap dându-i un pumn teribil. Adversarul nu mai mişca.

Mă uit la victimă, apoi la mâna mea însângerată.

Aşi fi doborât şi un... copac.

— In definitiv ce sport e în filmul tău?

— Mai întâiu a te juca timp de o lună sub razele soarelui din Diroles, pe ţărmurile Mediteranei nu e nimic? Apoi alergând zilnic, înotând, aruncând lancea, urcându-te pe copaci...

Timp de o lună acest regim m'a adus într'o formă extraordinară.

Intr'una din zile se turnau ultimele scene. Eram urcat pe un copac. Scobor pe o liană plină de spini, care îmi sânger âmâinile, producându-mi mari dureri. Cobor 9 metri. Urc din nou, 9 metri, mereu cu braţele, pentru a mă răsboi cu piraţii.

Această scen ăa reînceput de cinci Această scenă a reînceput de cinci ori. O sută trei zeci şi cinci metri urcând şi scoborând, nu e nimic?!...

La sfârşit am căzut aproape de un prat adormit care ţinea lancea în sus. Eram la două degete de a fi străpuns.

Insă Charles culege pentru toate acestea o dulce recompensă.

Inaintea colegiului „Saint Suplice" unde Moulin este cel mai popular profesor de cultură fizică, un vânzător de ziare a afişat numărul de Crăciun al revistei „Pour Vous" care reproduce o superbă atitudine a eroului din „Aloha". Şi jurnalul în chestiune a fost literalmente luat cu asalt de micile eleve ale „Tarzanului" francez.

Veşti aviatice din toată lumea

Marea Britanie

Ministerul Internelor îşi propune să împartă Anglia în 13 regiuni, pentru o mai bună supraveghere şi un control mai eficace al precauţiunilor privitoare la raidurile aeriene.

Din aceste 13 regiuni, 11 vor fi în Anglia şi celelalte 2 în Scoţia.

Am mai vorbit despre stagiul pe care urmează să-l facă piloţii militari în aviaţia comercială britanică.

In acest scop 100 piloţi din Roya Air Force vor fi afectaţi ca piloţi secunzi pe liniile aeriene ale lui Imperial Airways, făcând un antrenament de sbor de lungă durată în afara insulelor britanice.

România

Incepând dela 4 Decembrie toate liniile române aeriene comerciale au fost închise până la primăvară.

A rămas deschisă numai linia Bucureşti—Varşovia, care va funcţiona pe tot timpul iernii.

Ministerul Aerului şi Marinei a pus în studiu modalitatea de realizare şi construirea unui mare palat, care va cuprinde toate serviciile departamentului, ale Federaţiei aeronautice, Asociaţiilor de pilotaj, companiilor de navigaţie aeriană şi ale celor nautice, cu sediu în Capitală.

Măreaţa construcţie va fi situată într'unul din cele mai selecte cartiere bucureştene.

Italia

Pilotul Furio Niclot a stabilit la bordul unui aparat de bombardament Breda 88 trei noui recorduri internaţionale de iuţeală: fără încărcătură, cu încărcătură având 500 kgr. şi 1000 kg., realizând o iuţeală mijlocie de 524.185 km. pe oră.

Performanţa a fost realizată pe circuitul Montecavo-San Marinella-Napole-Montecavo.

Recordurile precedente aparţineau piloţilor germani Nieschke şi Dieterle, cari pe bordul unui aparat bimotor Heinkel 111, realizaseră în Noembrie trecut o medie de 504,09 km. pe oră.

Documentele respective au fost trimise de către RUNA, federaţiei aeronautice internaţionale spre omologarea noilor recorduri.

— Ce e asta?

— Soţia dv. învaţă să înoate, boc rule! E tocmai la antrenamentul de dimineaţă...

(The Humorist-Londra)

Când terenul este desfundat

Matchul de football care a avut loc eri în prezenţa a circa trei mii de spectatori a avut un singur obiectiv: fixarea echipei care să plece în turneul în Orient.

«Combinata» a fost un amalgam format din trei echipe. Un cocktail bine amestecat compus din jucători a trei cluburi: Unirea-Tricolor, Sportul Studenţesc şi Juventus.

Timpul nu a fost prea clement cu această partidă, dar de vreme ce matchul nu se juca sub auspiciile «formulei» magice, tribunele şi-au recăpătat o parte din puterea magnetică de odinioară.

Sub raportul asistenţei deci, atmosfera era simpatică. Dar atmosfera, propriu zisă, se căznea cu tot dinadinsul să picure nostalgia în sufletele spectatorilor. In schimb cerul, nu numai că a picurat, dar a plouat mănos.

Din care cauză, terenul s'a muiat ca o batistă la înmormântare, prezentând aspecte de... impractibilitate.

Desigur că aceasta nu a fost un impediment pentru jucători, cari fiind sportivi au ridicat cu stoicism ghetele cari îşi pierduseră, după câteva minute, ...«silueta» din cabină.

Dar dacă pentru jucători starea terenului nu a însemnat mare lucru, în schimb Teodoru a fost profund afectat când a văzut în ce hal e terenul.

— Vai de el — spuse Teodoru — uite-l în ce hal e. Şi să ştiţi că d'aia s'a muiat, fiindcă a înghiţit numai apă. Ia să fii plouat cu vin negru, să fi văzut ce vârtos era...

Şi după un moment de reflecţie, «Chibrit» adaugă:

— Eu unul n'aşi juca pe un teren ca ăsta să mă tai. Ar fi o impietate ca să bei o noapte întreagă vin înfundat, şi a doua zi să joci pe un teren... desfundat!

Oricât de mare ar fi fost însă verva lui Nicu Teodoru, matchul s'a desfăşurat ca în timpurile ...normale. Adică cu arbitru, cu faze, cu goaluri.

Natural, Rapidul nu a fost chiar... rapid, neavând prea mare interes de apărat în acest joc. In schimb jucătorii «combinatei» au căutat să obţină cât mai mari efecte, nu atât în faţa publicului, cât în faţa selecţioneurilor echipei care urmează să plece în Orient. Dar deşi «combinata» a fost mai bună, fiind compusă din jucători a trei cluburi, a avut momente de neînţelegere. Ceeace l-a făcut pe Titel să găsească o formulă care să-i scuze:

— Ce vreţi? E o salată... Orientală! Am făcut însă, ca să ne putem... Orient-a!

O adevărată surpriză a constituit-o comportarea lui Baratki, din repriza doua, când a trecut portar. Intr'adevăr, «rapidistul» a avut câteva plongeoane cari l-au făcut pe un spectator să exclame!

— Era fatal să fie aşa. Dacă l-au scos din centru, a devenit... ex-centric!

A. Nol

PING-PONG

Pe marginea derby-ului de alaltăeri

Credem că este necesar să revenim cu câteva cuvinte asupra jucătorilor ce au evoluat în matchul Sporting - Aurora, aceştia fiind pentru moment indiscutabil cei mai buni jucători bucureşteni.

Vom începe cu jucătrii clubului campion Sporting.

Csibi Eros, campionul naţional a arătat o formă foarte bună învingându-şi adversarii N. Naumescu şi V. Marcus cu extremă uşurinţă.

Ne-a făcut impresie că jocul său de atac este şi mai decisiv ca anul trecut, când se ştie că a câştigat atât „Cupa României" cât şi Campionatul Naţional. In afară de loviturile sale decisive, mai are un „drob schoot" foarte sigur cu care forţează adversarii să-i ridice baloane pe care apoi le trage decisiv. Un singur cusur găsim jocului său de atac şi anume: bachandul care nu este suficient de sigur. Credem că aceasta se datoreşte prizei falşe pe care o are. Suntem siguri că în viitor şi-o va ameliora.

La toate acestea se mai adaugă o cunoaştere şi o inteligenţă a jocului foarte avansate.

Mircea Şapira, cu jocul său extrem de technic, dar lipsit de orice tactică, ne-a făcut impresia că nu mai deţine nici pe departe forma de anul trecut când a făcut parte din echipa naţională. Este un jucător ce se demoralizează foarte uşor şi îşi pierde siguranţa jocului.

Dealtfel este un jucător complet având toate loviturile la fel de bune. Ii lipseşte însă mobilitatea. Părerea noastră este că anul acesta la „Cupa României" nu va avea prea mare succes.

Hagi Vasiliu, al treilea reprezentant al Sportingului este un jucător bun şi foarte regulat. Jocul său se bazează pe apărare. Cum este un jucător foarte inteligent, dacă ar învăţa să atace, ar putea face mari progrese. Ii admirăm tenacitatea şi dragostea cu care joacă pentru club.

La Aurora remarcăm pe Nicu Naumescu, un tânăr de 17 ani cu mare talent.

Acest jucător care până acum câteva luni era prin excelenţă un „ţăcănist" a demonstrat în partida cu Şapira că ştie să şi atace. Credem însă că greşeşte când încearcă prea des lovituri decisive în loc să caute să-şi pregătească lovitura liftând. Este însă foarte tânăr şi dacă va avea un îndrumător priceput, va ajunge departe. Este speranţa pingponghului bucureştean.

Dodo Mihalovici, al doilea reprezentant al Aurorei a jucat slab şi mai ales foarte fricos. Cu stilul său ar putea ajunge departe dacă ar fi câtuşi de puţin serios.

Al treilea reprezentant al Aurorei, Victor Marcus, a fost cel mai slab jucător al matchului. Momentan nu este suficient de antrenat, făcându-şi stagiul militar, însă nici în mod normal nu putea face nimic contra lui Eros. Este un jucător complet, însă prea încrezut.

Aceasta în ceeace priveşte echipierii. Asupra cluburilor am avea multe de spus, dar ne vom rezuma numai la câteva rânduri.

Sportingul este un club nou, înfiinţat abea acum 2 ani. Totuşi datorită conducătorilor săi, dacă nu prea pricepuţi, totuşi plini de bunăvoinţă şi gata la orice sacrificii a reuşit în al doilea an de existenţă să câştige atât campionatul regional cât şi pe cel naţional şi credem că vor deţine încă multă vreme heghemonia ping pongului românesc.

Atât conducătorii cât şi jucătorii merită un sincer „Bravo".

Aurora deşi este cel mai vechi club, ne dă impresia că în momentul de faţă este într'o situaţie proastă. Lipsa de suficiente ore de antrenament o face să-şi piardă pe rând vedetele, iar anumiţi conducători în loc să aibe grije de bunul mers alc lubului sunt mai mult obsedaţi de situaţia lor în echipă.

Sperăm însă că în ultimul ceas îşi vor da seama de realitate şi se vor îndrepta pentru binele Aurorei.

Cupa României se apropie

Ultimul criteriu de selecţionare pentru campionatul mondial

O săptămână ne mai desparte de cel mai însemnat eveniment al ping-pongului bucureştean; într'adevăr peste o săptămână va începe în sala A. C. T. din str. Luterană 29 concursul pentru „Cupa României".

Acest conrurs, care este cel mai însemnat din ţară, după campionatul naţional, se dispută în fiecare an pela finele lunii Decembrie în Capitală. Concursul se dispută în regia Federaţiei, ai cărei membrii în frunte cu d. prof. P. C. ZAHIRNIC îşi dau toată osteneala să-l organizeze cât mai perfect posibil. Intr'adevăr de 3 ani încoace de când se dispută în sala A. C. T. din str. Luterană, acest concurs, a fost un model de organizare. Nici un concurent n'a putut să se plângă cu ceva, atât din punct de vedere al organizării cât şi din punct de vedere al ospitalităţii, căci nu trebue uitat că Federaţia oferă găzduirea complect gratuită primilor jucători din toate districtele.

Deasemenea premiile ce se oferă la acest conrus sunt cele mai frumoase posibile. Sunt întotdeauna în joc cupe la probele de simplu şi pachete la cele de dublu. Nu ne îndoim că în acest an organizarea va fi la acelaşi nivel ca în anii trecuţi.

Seriozitatea d-lui prof. Zahirnic, preşedintele F..RP.P. şi a d-lui Gh. Vasilescu, secretarul general al F.R.P.P. girează acest lucru.

In toţi anii „Cupa României" a servit şi ca un ultim criteriu de selecţionare pentru campionatul mondial. Era şi natural deoarece „Cupa României" se dispută în Decembrie, iar campionatul mondial se ţine în general pe la sfârşitul lui Ianuarie sau începutul lui Februarie.

Anul acesta „Cupa României" a fost declarată oficial de Federaţie ca un criteriu consultativ de selecţionare. După cum se ştie Federaţia Română a decis să facă în primul rând o înscriere provizorie la campionatul mondial, urmând să definitiveze până la 1 Ianuarie, ultimul termen de înscriere.

In seara de 28 Decembrie, după consumarea concursurilor pentru „Cupa României" Federaţia va fixa jucătorii ce o vor reprezenta la Londra urmând ca numirea lor să se facă pe cale telefonică federaţiei engleze.

Ancheta noastră

25 ani de sport românesc

XIV

Apariţia lui Jack Johnson în faţa bucureştenilor a avut, ca firească urmare, stârnirea interesului pentru box.

Bătăios din fire, românul a adoptat repede lupta cu pumnul şi, pe ici pe colo, apărură câteva perechi de mănuşi.

Entuziasmul cu care fusese primit primul campion mondial de culoare, la Bucureşti, a ajuns la urechile unui alt fiu al Harlem-ului, care rătăcea prin Europa, predând lecţii de box.

Şi astfel, într'o bună zi, tuciuriul Billy Kid Gordon descinse în Capitală, aducând cu el un întreg arsenal de accesorii pugiliste. A fost primit de câţiva entuziaşti dar cercul pe care şi l-a făcut apoi în Bucureşti, a rămas, mult timp, destul de restrâns.

Puţini ştiau de sosirea lui Billy Kid Gordon şi mijloacele de răspândire a ştirilor sportive fiind extrem de reduse, negrul suferea crunt din cauza lipsei de elevi.

Şi-a bătut mult timp capul spre a-şi face o propagandă dar străduinţele lui au rămas zadarnice. Aproape că pierduse orice nădejde în posibilitatea de a-şi asigura existenţa predând lecţii de box, când unul din prietenii pe care îi strânsese în juru-i avu o ideie fericită.

Ii suflă câteva cuvinte la ureche şi figura negrului se însenină ca prin farmec. Propunerea îi surâdea şi câteva minute mai târziu, Billy Kid Gordon fu văzut pe calea Victoriei, plimbându-se cu mai multe perechi de mănuşi de box, agăţate pe umeri.

Rezultatul a întrecut toate aşteptările şi Kid Gordon fu nevoit să facă apel la societatea „Tirul" spre a-i pune la dispoziţie o sală în care să predea boxul.

De atunci, negrul numai ieşea pe stradă fără mănuşi de box şi treburile mergeau strună.

Din păcate, firea de aventurier a lui Kid Gordon nu-i permise să rămână mult timp pe loc şi, într'o bună zi îşi anunţă prietenii că a hotărât să treacă graniţa spre a-şi încerca norocul şi în altă ţară.

Preparativele de plecare au fost făcute în pripă şi, încă în acea zi, primul profesor de box care a activat în România, părăsea Capitala. Unde a plecat nu aş putea să spun. De atunci însă nu s'a mai auzit nimic de el şi nici celebrul dansator Bob Hopkins care îl ajutase în timpul şederii lui în ţară, nu putea să dea nici măcar vagi lămuriri.

Trecerea lui Billy Kid Gordon prin Capitală a lăsat urme. Câţiva din bunii lui elevi i-au continuat opera, iniţiind în tainele boxului pe alţi tineri dornici de a adopta această admirabilă armă de apărare.

Printre cei cari se simţeau atraşi de acest sport voi nota în primul rând pe d. Nicolae Niculescu-Ianca, fostul preşedinte al Federaţiei române de box, care fusese bun prieten cu O'Mara şi, în Franţa, lucrase mult timp cu Martuin, pe acele vremuri un foarte bun profesionist.

Deasemenea practicau boxul: Jean Terţief, doctorandul Becherescu, d. Gheorghe Preoţescu, actual profesor de educaţie fizică şi Pancu, fost maestru de scrimă. Acesta din urmă era un technician admirabil şi deşi nu avea decât vreo 65 kg. îşi permitea luxul să înfrunte şi să domine, oameni cu câte 30 kg. mai grei.

Superioritatea d-lui Pancu se datora faptului că, înainte de a se consacra boxului englez, practicase, ca şi d. Preoţescu boxul francez.

Primul, mai agil şi mai suplu decât secundul care se ocupa foarte mult de lupta greco-romană, a avut într'o zi greşita inspiraţie de a trata angajarea unui match de box francez cu d. Preoţescu. Acesta acceptă şi într'o bună zi, numărul de atracţie al circului Sidoi îl formă matchul Preoţescu-Pancu.

A fost o dispută înverşunată în care abilitatea d-lui Pancu nu putu să contrabalanseze loviturile de catapult ale adversarului şi actualul maestru de gimnastică îşi apropie victoria la puncte.

Amănunte prea multe asupra acestei partide nu pot să dau deoarece nu-mi reamintesc de el decât ca prin vis. In orice caz cred că el a durat 10 reprize şi a constituit o admirabilă propagandă pentru box.

Până atunci, toţi cei cari practicau sportul cu mănuşi nu se gândiră la întâlniri publice ci se mulţumiseră numai cu activitatea de sală.

Succesul repurtat de matchul Preoţescu—Pancu a constituit un imbold pentru evadarea din ţarcul redus al sălilor de antrenament şi la prima serbare de fine de an a societăţii „Tirul" fură prezentaţi şi doi boxeuri: Jean Terţief şi doctorandul Becherescu.

Erau amândoi oameni de peste 90 kg. bine legaţi şi foarte puternici. Terţief, mai bine pregătit şi mai rezistent şi-a făcut, mai dinainte planul de luptă, pe când Becherescu lăsase toată afacerea pe chestia inspiraţiei momentului.

Matchul s'a ţinut pe salteaua de lupte, combatanţii fiind obligaţi să rămână tot timpul pe ea. Cine îi depăşea marginile pierdea puncte.

Regretatul Becherescu, porni deslănţuit la atac şi Terţief, surprins de vijelioasa pornire a omului din faţă, primi în figură o avalanşă de pumni. Becherescu lovea atât de rapid, încât adversarul numai reuşea să eschiveze, să blocheze sau să riposteze.

Curând însă se constată că tactica atacantului era falimentară. Epuizat pe urma risipei de pumni, Becherescu lăsă garda jos şi Terţief găsi ocazia să plaseze un pumn formidabil, în bărbie. Lovit precis, Becherescu se învârti de două ori în călcâiul unui picior şi se prăbuşi fără cunoştinţă la podea.

Şi-a revenit destul de greu dar, odată în picioare a întins sportiviceşte mâna învingătorului însoţind gestul cu cuvintele:

„Cred că îmi vei acorda revanşa".

JENNY DUMITRESCU